

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.673 van 1 februari 2016
in de zaak A. 213.390/IX-8445**

In zake: Elisabeth DE WACHTER
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Marc Smout
kantoor houdend te 1820 Steenokkerzeel
Anjelierenlaan 24
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE GEMEENSCHAP
die woonplaats kiest bij
de juridische cel van de afdeling Managementondersteunende
Diensten van het ministerie van Onderwijs en Vorming
gevestigd te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 augustus 2014, strekt tot de nietigverklaring van “de beslissing van het Vlaamse Ministerie van Onderwijs en Vorming, Agentschap voor Kwaliteitszorg in Onderwijs en Vorming houdende weigering van erkenning en gelijkwaardigverklaring van [het] Nederlandse diploma [van Elisabeth De Wachter] met een Vlaams masterdiploma bij schrijven van vrijdag 13 juni 2014”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 januari 2016.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marc Smout, die verschijnt voor de verzoekende partij en Erik Moncarey, adjunct van de directeur, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven, behoudens wat betreft de kosten.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster behaalt op 15 juni 1994 het “getuigschrift van de voltijdse studierichting uitvoerend dans”, uitgereikt door de Hogeschool voor Kunsten te Arnhem.

3.2. Op 12 mei 1997 besluit de Vlaamse minister van Onderwijs en Ambtenarenzaken dat voormeld Nederlands getuigschrift “een buitenlands hoger onderwijs diploma [is] waarvan het niveau ten minste gelijkwaardig is met het niveau van een opleiding van het hoger onderwijs van het korte type met volledig leerplan verstrekt door een hogeschool in de Vlaamse Gemeenschap”.

3.3. Op 2 september 1998 deelt het afdelingshoofd van de afdeling Hoger Onderwijs buiten de Universiteit aan verzoekster mee dat haar Nederlands getuigschrift “qua niveau niet gelijkgesteld kan worden met het niveau van een Vlaamse basisopleiding van twee cycli”.

3.4. Bij besluit van de Vlaamse minister van Onderwijs, Gelijke Kansen, Jeugd en Brussel van 21 augustus 2009 wordt voormeld Nederlands getuigschrift “als gelijkwaardig erkend met het Vlaamse diploma van de professionele Bachelor in de dans (studiegebied muziek en podiumkunsten)”. Dit besluit wordt aan verzoekster schriftelijk ter kennis gebracht op dezelfde datum.

3.5. Verzoekster heeft, aldus de daarin niet tegengesproken verwerende partij, “NARIC-Vlaanderen herhaaldelijk telefonisch en via mail gecontacteerd om alsnog de gelijkwaardigheid met een Vlaams Masterdiploma te krijgen”. Na “jarenlange discussie”, aldus nog de verwerende partij, “heeft het agentschap voor Kwaliteitszorg in Onderwijs en Vorming (dat nu bevoegd is) op 13 juni 2014 [...] een brief gestuurd met herhaling van de beslissing van 21 augustus 2009 en met verwerping van haar argumentatie voor een gelijkwaardigheid met een Vlaamse master”.

De bedoelde brief van de administrateur-generaal van het agentschap voor Kwaliteitszorg in Onderwijs en Vorming heeft de volgende inhoud:

“Verwijzend naar uw herhaalde verzoeken, waarbij u telkens aangeeft dat het door ons verstrekte antwoord niet voldoet aan uw verwachtingen, herhaal ik hierbij nogmaals het standpunt van het Agentschap voor Kwaliteitszorg in Onderwijs en Vorming m.b.t. uw diploma’s:

- Uw in Nederland behaalde bachelordiploma dans werd in Vlaanderen gelijkwaardig verklaard met een Vlaams bachelordiploma dans (professionele bachelor). Het verschil in studieduur verandert hier niets aan. Het feit dat uw Nederlandse bacheloropleiding 4 jaar duurde, betekent hoege-naamd niet dat deze opleiding kan beschouwd worden als een masteropleiding. Van gelijkwaardigheid met een masterdiploma kan dan ook geen sprake zijn.

- Uw dansopleiding, gelijkwaardig verklaard met een professionele bachelor, gecombineerd met uw specifieke lerarenopleiding, maakt het voor u

mogelijk om tewerkgesteld te worden in het Vlaams onderwijs, en dit voor de vakken die u zelf kan terugvinden via de tool op de website van het ministerie van Onderwijs en Vorming: <http://www.ond.vlaanderen.be/bekwaamheidsbewijzen/>

- Met de beslissing van DUO kan u ook in Nederland lesgeven voor de vakken die in de beslissing van DUO zijn opgenomen. De beslissing van DUO geldt voor het lesgeven in Nederland, en heeft geen enkele impact op gelijkwaardigheidsbeslissingen genomen binnen Vlaanderen.

Mag ik u dan ook verzoeken om te stoppen met uw voortdurende pogingen om op basis van uw Nederlands bachelordiploma een gelijkwaardigheid te verkrijgen met een Vlaams masterdiploma. Indien u een masterdiploma wil (of de gelijkwaardigheid ermee), dan zal u eerst een masteropleiding succesvol moeten voltooien.

Wat uw arbeidskansen betreft: ook met een bachelordiploma kan u zeker terecht op de arbeidsmarkt.

Hiermee is voor ons uw dossier nogmaals afgesloten. Wij zullen desgevallend niet verder reageren op uw vragen. Een kopie van dit schrijven zullen we ook bezorgen aan andere instanties en personen die u over hetzelfde onderwerp contacteert.”

Hierin leest verzoekster de door haar bestreden beslissing.

IV. Rechtsmacht van de Raad van State

Exceptie

4. In de memorie van antwoord betwist de verwerende partij de bevoegdheid van de Raad van State om van het geschil kennis te nemen:

“In het kader van de hervormingen van het hoger onderwijs werd door het decreet van 19 maart 2004 betreffende de rechtspositieregeling van de student, de medezeggenschap in het hoger onderwijs, de integratie van bepaalde afdelingen van het hoger onderwijs voor sociale promotie in de hogescholen en de begeleiding van de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen een administratief rechtscollege opgericht voor de rechtsbescherming van de studenten: de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen.

Door artikel V.49, 1° en V.51 van het decreet van 1 juli 2011 betreffende het onderwijs XXI, gepubliceerd op 30 augustus 2011, werd de bevoegdheid van deze Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen (artikel II.15 van vermeld decreet van 19 maart 2004) met ingang van 1 september 2011 (artikel V.66 van het decreet van 1 juli 2011 betreffende het onderwijs XXI) uitgebreid met de beroepen door personen tegen een beslissing inzake gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma van

hoger onderwijs met een Vlaams diploma van hoger onderwijs genomen krachtens artikel 88 van het decreet 4 april 2003 betreffende de herstructurering van het hoger onderwijs in Vlaanderen (artikel II.1, 15°bis i van vermeld decreet van 19 maart 2004).

Deze Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is dus bevoegd voor het beroep tegen beslissingen inzake gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma van hoger onderwijs en niet langer de Raad van State.

De decreetgever heeft geen overgangsmaatregelen bepaald en de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen is bevoegd voor alle beroepen die na 1 september 2011 worden ingesteld, ook tegen beslissingen die vóór die datum zijn genomen (zie het arrest nr. 223.024 van 27 maart 2013). De ontvankelijkheid ratione temporis van het verzoekschrift moet worden beoordeeld in het licht van de wet die van kracht was bij de indiening van het verzoekschrift.

Het verzoekschrift is op 12 augustus 2014 ingediend. Op dat moment was de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen bevoegd en niet de Raad van State.”

5. Verzoekster repliceert in de memorie van wederantwoord dat zij “laat gelden dat het niet gaat over een beslissing inzake de gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma van hoger onderwijs met een Vlaams diploma van hoger onderwijs genomen krachtens artikel II.256 van de Codex Hoger Onderwijs van 20 december 2013 maar wel om een beslissing waar gewoon wordt geweigerd om kennis te nemen van het standpunt van verzoekerster”. Zij merkt op “dat inderdaad indien zij beroep zou aantekenen voor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen tegen de bestreden beslissing van 13 juni 2014 de zaak zoals gekaderd binnen de bestreden beslissing niet kan leiden tot een beslissing waarbij haar Nederlands diploma zou kunnen worden gelijkwaardig geacht met een Vlaamse master diploma” en dat “derhalve het ook maar gaat om een gewone administratieve beslissing die zoals iedere administratieve beslissing waarvan de rechtsmacht niet onttrokken werd aan de Raad van State vatbaar is voor nietigverklaring”.

6. In haar laatste memorie dupliceert verzoekster nog wat volgt:

“Dat de verwerende partij net als de auditeur van oordeel zouden zijn dat het voorwerp van het verzoek onttrokken zou zijn aan de bevoegdheid van de Raad van State daar waar op het ogenblik van het indienen van het ver-

zoekschrift op 12 augustus 2014 de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen bevoegd zou zijn en niet de Raad van State;
Overwegende dat verzoekster hier laat gelden dat er reeds eerder een procedure werd gevoerd voor de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen die evenwel kan kennis nemen van de toepassing van de Belgische regelgeving en slechts kan vaststellen dat er in België bij uitbreiding in Vlaanderen geen master dansopleiding wordt voorzien;
Dat vergeefs dan ook zou gesteld worden dat de rechten van verzoekster vastgelegd werden door de eerdere administratieve beslissing van gelijkwaardigverklaring van haar Nederlands diploma met een professionele bachelor;
Dat op dat ogenblik immers enkel uitspraak gedaan werd over de gelijkwaardigheid van het diploma met een bachelor diploma maar geen beslissing werd genomen tot de erkenning van het master diploma dans daar waar de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen niet eens kan het buitenlands diploma gelijkwaardig verklaren met een master diploma dans daar waar deze discipline niet wordt georganiseerd in België en bij uitbreiding Vlaanderen;
Dat de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen dan ook onmogelijk de gelijkschakeling kan bieden met een diploma dat niet eens bestaat in het Rijk;
Dat net door het uitblijven van de organisatie van de opleiding en de master dans verzoekster wordt gediscrimineerd daar waar zij niet op haar niveau van master kan worden tewerkgesteld en verloond.”

Verzoekster voegt hieraan toe “dat het niet gaat over een beslissing inzake de gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma van hoger onderwijs met een Vlaams diploma van hoger onderwijs genomen krachtens artikel II.256 van de Codex Hoger Onderwijs van 20 december 2013 maar wel om een beslissing waar gewoon wordt geweigerd om kennis te nemen van het standpunt van verzoekster en het blote feit dat er in Vlaanderen in strijd met de Bologna akkoorden en de Europese regelgeving geen master dans wordt georganiseerd wat een schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel van de discipline dans ten overstaan van de disciplines woord en muziek”.

Beoordeling

7. De oorspronkelijke inzet van het geschil is klaarblijkelijk, met de woorden van verzoekster zelf in haar inleidend verzoekschrift, een beslissing

“houdende weigering van erkenning en gelijkwaardigverklaring van haar Nederlandse diploma met een Vlaams masterdiploma”.

Dat in de context van die weigering al dan niet door de verwerende partij geweigerd is om kennis te nemen van verzoeksters argumenten raakt de grond van de zaak, niet het voorwerp van het beroep.

8. Een beslissing inzake gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma van hoger onderwijs met een Vlaams diploma van hoger onderwijs genomen krachtens artikel II.256 van de Codex Hoger Onderwijs is een studievoortgangsbeslissing. Uit artikel II.285 van dezelfde Codex blijkt dat de decreetgever de bevoegdheid om als administratief rechtscollege kennis te nemen van betwistingen omtrent zulke studievoortgangsbeslissingen aan de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbeslissingen heeft toegewezen – met als gevolg dat de Raad van State niet de annulatierechter, maar de cassatierechter is voor deze betwistingen.

9. Of de brief van 13 juni 2014 slechts een expliciete bevestiging inhoudt van een weigering die reeds impliciet vervat zit in de beslissing van 21 augustus 2009, zoals de verwerende partij aangeeft en wat verzoekster betwist, doet daaraan geen afbreuk vermits deze rechtsvraag slechts kan worden beoordeeld door de bevoegde rechter.

10. In haar laatste memorie brengt verzoekster een nieuw element in het debat, namelijk dat in de Vlaamse Gemeenschap geen dansopleiding op masterniveau zou worden aangeboden. Zo dit al begrepen moet of kan worden als (een uitbreiding van) het voorwerp van het beroep, is dit vreemd aan de initieel bestreden handeling die geen uitstaans heeft met aangeboden opleidingen maar wel met de gelijkwaardigheid van buitenlandse diploma's. Zo dit bezwaar van verzoekster door haar is opgevat als een nieuw middel kan dit hoe dan ook de rechtsmacht van de Raad van State niet activeren.

11. De exceptie is gegrond.

V. Vordering tot schadevergoeding tot herstel

12. In het inleidend verzoekschrift vraagt verzoekster de verwerende partij te veroordelen “tot het betalen aan verzoekster van een schadevergoeding, voorlopig begroot op een provisioneel bedrag van 1 euro op een vordering geschat op 10.000 euro onder voorbehoud van vermeerdering of vermindering in de loop van het geding”.

In haar laatste memorie preciseert verzoekster hiermee de schadevergoeding tot herstel te beogen, bedoeld in artikel 11*bis* van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

13. Het verzoek tot schadevergoeding tot herstel, dat een accessorium vormt van het annulatieberoep, komt maar aan de orde indien in het arrest dat uitspraak doet over de gevorderde nietigverklaring een onwettigheid werd vastgesteld. Tot een vaststelling van onwettigheid is de Raad in dit arrest, dat de procedure tot nietigverklaring afsluit, niet gekomen. Die vaststelling alleen reeds volstaat om het verzoek tot schadevergoeding af te wijzen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 1 februari 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren